

ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΘΕΑΣΗΣ

Από τη Μαρία Λάλου

Προβολές, περφόρμανς, έκθεση

Σάββατο 17.2.2024 – Παρασκευή 1.3.2024

17.2. & 29.2. State of Concept Athens

(Τούσα Μπότσαρη 19, 11741 Αθήνα)

27.2. & 28.2. Goethe-Institut Athen

(Ομήρου 14–16, 10672 Αθήνα)

1.3. Ταινιοθήκη της Ελλάδος

(Ιερά Οδός 48 & Μεγ. Αλεξάνδρου, 10435 Αθήνα)

Το **Goethe-Institut Athen** σε συνεργασία με τη **State of Concept Athens**, την **Ταινιοθήκη της Ελλάδος** και το **Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος** σας προσκαλεί στο πρόγραμμα **Μηχανισμοί της Θέασης** της **Μαρίας Λάλου**, το οποίο περιλαμβάνει κινηματογραφικές προβολές, περφόρμανς, μια έκθεση και μια σκηνογραφημένη συζήτηση.

Τα προσωπικά μας δεδομένα έχουν γίνει μέρος μιας συνεχούς και υπέρμετρης ροής πληροφοριών που ελέγχονται από αλγόριθμους. Το πώς η δύναμη του αλγόριθμου υπαγορεύει την καθημερινότητά μας είναι κάτι που όλοι βιώνουμε. Εκείνο που μας λείπει είναι η σαφήνεια για το πώς αυτό συμβαίνει αδιάκοπα. Οι *Μηχανισμοί της Θέασης* είναι μια σειρά εκδηλώσεων που περιλαμβάνουν κινηματογραφικές προβολές, περφόρμανς, μια έκθεση και μια σκηνογραφημένη συζήτηση. Στο σύνολό τους ξετυλίζουν το έργο της Μαρίας Λάλου για τον κινηματογραφικό μηχανισμό και την αλγοριθμική διακυβέρνηση του *Camera and the Mirror* και μας προϊδεάζουν για το προσεχές κινηματογραφικό της πείραμα *IMAGE INFINITE*. Στη συνεχή της έρευνα και στα κείμενά της, η Λάλου επανεξετάζει τη θέση του/της θεατή, αμφισβητώντας το κύρος των ψηφιακών εικόνων και τη διαμεσολάβηση των δεδομένων που ελέγχονται από αλγόριθμους σήμερα. Το πρόγραμμα των *Μηχανισμών της Θέασης*, που θα πραγματοποιηθούν τον Φεβρουάριο και τον Μάρτιο του 2024 στο Goethe-Institut Athen, στη State of Concept Athens και στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος στην Αθήνα, παρουσιάζει ποικίλες συνιστώσες των εξερευνήσεων της Λάλου και δημιουργεί καινούργια στοιχεία στο συνολικό σώμα του έργου της.

—Rachael Rakes 2023

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σάββατο 17 Φεβρουαρίου 2024

State of Concept, Τούσα Μπότσαρη 19, Αθήνα

20:30

The Dialogue, της Μαρίας Λάλου (2018) 90'

Προλογίζει η Ηλιάννα Φωκιανάκη

Τρίτη 27 Φεβρουαρίου 2024

Goethe-Institut Athen, Ομήρου 14-16, Αθήνα

20:00

Camera and the Mirror, της Μαρίας Λάλου (2018) 43'

21:00

In Resistance, της Μαρίας Λάλου (σενάριο / σκηνοθεσία / καταγραφή, 2024) 45' – Live

Σκηνογραφημένη συζήτηση με τις Δάφνη Δραγώνα, Ηλιάννα Φωκιανάκη, Μαρία Κομνηνού & Rachael Rakes

Τετάρτη 28 Φεβρουαρίου 2024

Goethe-Institut Athen, Ομήρου 14-16, Αθήνα

20:00

Animated World, της Μαρίας Λάλου (2018) 6'

Parallel I-IV, του Harun Farocki (2012-2014) 43'

Πέμπτη 29 Φεβρουαρίου 2024

State of Concept, Τούσα Μπότσαρη 19, Αθήνα

20:30

Human Agents, της Μαρίας Λάλου (2018) 4'09"

Salaam Cinema, του Mohsen Makhmalbaf (1995) 75'

*Είσοδος ελεύθερη κατόπιν κράτησης. Θα τηρηθεί σειρά προτεραιότητας.

Παρασκευή 1 Μαρτίου 2024

Ταινιοθήκη της Ελλάδος, Ιερά Οδός 48, Αθήνα

Αίθουσα 2

19:00-21:00

Camera Actors, της Μαρίας Λάλου (2018) 13'19" σε λούπα

Αίθουσα 1

21:00

Camera Actors, της Μαρίας Λάλου (2018) 13'19"

Le Mépris, του Jean-Luc Godard (1963) 102'

Φουανιέ, Μουσείο

Μηχανισμοί της Θέασης, της Μαρίας Λάλου

Μουσείο

IMAGE INFINITE, της Μαρίας Λάλου

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Σάββατο 17 Φεβρουαρίου 2024

State of Concept, Τούσα Μπότσαρη 19, Αθήνα

20:30

***The Dialogue*, της Μαρίας Λάλου (2018) 90'**

Προλογίζει η Ηλιάνα Φωκιανάκη

Το έργο *The Dialogue* είναι ένας διάλογος – με ζωντανά και προ-ηχογραφημένα μέρη – ανάμεσα σε καλλιτέχνες και μελετητές που προσκλήθηκαν για να συζητήσουν τη σύγχρονη υποκειμενικότητα. Αμφισβητώντας και, την ίδια στιγμή, θεμελιώνοντας μια θέση για τις παραμέτρους που καθιστούν τα όρια μιας εικόνας ατέρμονα. Μια κάμερα κινείται αδιάκοπα και παράλληλα προς ένα τραπέζι γύρω από το οποίο κάθονται πέντε άτομα ντυμένα στα μαύρα. Η κάμερα κοιτάζει πάντα την πλάτη ενός ατόμου – είναι η ίδια η σκηνοθέτιδα. Ο αρχικός της μονόλογος οδηγεί σε έναν ζωντανό διάλογο μεταξύ των πέντε, αποκαλύπτοντας και διαμορφώνοντας ένα σώμα από ανησυχίες και προτάσεις αντίστασης στην αλγοριθμική διακυβέρνηση. Στον ζωντανό αυτό διάλογο, που βασίζεται στη μορφή του Γοργία του Πλάτωνα, δεν υπάρχει προκαθορισμένο σενάριο, αλλά υπάρχει συντονισμός. Είναι καταγεγραμμένος σε ένα μεγάλο μονοπλάνο από μια κάμερα τοποθετημένη σε dolly και κινούμενη σε ράγες.

Τρίτη 27 Φεβρουαρίου 2024

Goethe-Institut Athen, Ομήρου 14-16, Αθήνα

20:00

***Camera and the Mirror*, της Μαρίας Λάλου (2018) 43'**

Η Λάλου ανέλυσε το έργο τριών κεντρικών λευκών ανδρικών μορφών που άφησαν σημαντικό αποτύπωμα ως προς τον ρόλο του μηχανισμού της κάμερας στην κινηματογραφική παραγωγή, σχεδιάζοντας τον δικό της αργό φυσικό θάνατο ως artist-at-work, και τη μετάλλαξη της σε έναν αλγόριθμο τριών στοιχείων, ύστερα από δεκαπέντε χρόνια παραγωγής έργων που ενσωματώνουν κινηματογραφικούς μηχανισμούς και την επιτήρηση ως εργαλεία της, με αναφορές στον πολιτικό ρόλο του θεατή. Το πρώτο κεφάλαιο, με τίτλο *Virtual Presence* βασίζεται στην πρώτη της ταινία που καταγράφηκε σε μονοπλάνο, το *The Dialogue*. Η Λάλου εκτελεί τη σταδιακή της μετάβαση σε ένα μη-ανθρώπινο, σκηνοθετώντας την πτώση της στο σκοτάδι μιας μαύρης οθόνης, εξακολουθώντας ωστόσο να αρθρώνει τις σκέψεις της σχετικά με τους λόγους αντικατάστασης της δουλειάς της από έναν αλγόριθμο τριών στοιχείων και εστίασης στην προστασία δεδομένων του θεατή. Με κεντρικό θέμα τη δύναμη της μηχανής εκμάθησης, παρουσιάζει τη διαδικασία απόσπασης του θεατή ως φυσικής ανθρώπινης μονάδας από το ζωντανό δρώμενο και του καλλιτέχνη από τον ρόλο του χειριστή των μηχανισμών θέασης στην καλλιτεχνική παραγωγή. Τα επόμενα κεφάλαια περνούν το νήμα της αφήγησης μέσα από τη βάση τριών σημαντικών έργων της ιστορίας του κινηματογράφου: *Parallel I-IV* (2008-12), *Salaam Cinema* (1995) και *Le Mépris* (1963), μαζί με τα όσα γράφει ο Vilém Flusser σχετικά με τις λειτουργίες του μηχανισμού στο βιβλίο *Post-History*. Δημιουργώντας έναν κατάλογο από κάμερες οι οποίες καταδεικνύουν τις ιδέες πίσω από το μέσο παραγωγής τους και μελετώντας προσεκτικά την ευρηματικότητα κάθε ταινίας, η εικαστικός και πειραματική σκηνοθέτιδα φτιάχνει ένα εγχειρίδιο οδηγιών για την απελευθέρωση από την αλγοριθμική διακυβέρνηση όπου η σχέση μεταξύ κάμερας, θεατή και ηθοποιού, υποκειμένου και αντικειμένου τίθεται στο προσκήνιο και αποσταθεροποιείται.

21:00

***In Resistance*, της Μαρίας Λάλου (σενάριο / σκηνοθεσία / καταγραφή, 2024) 45' – Live**

Μια ζωντανή συζήτηση με τη Δάφνη Δραγώνα, την Ηλιάνα Φωκιανάκη, τη Μαρία Κομνηνού και τη Rachael Rakes, σε σενάριο και σκηνοθεσία της Μαρίας Λάλου επί σκηνής. Η Δάφνη Δραγώνα μιλά για τον φιλόδοξο ρόλο της τεχνολογίας, η Ηλιάνα Φωκιανάκη για τις πολιτικές ταυτότητας έναντι της σωματοποιημένης πραγματικότητας, η Μαρία Κομνηνού για τον μύθο έναντι του Δικτύου έναντι του κινηματογράφου και η Rachael Rakes για τον πραγματικό χρόνο έναντι του καταγεγραμμένου χρόνου.

Τετάρτη 28 Φεβρουαρίου 2024

Goethe-Institut Athen, Ομήρου 14-16, Αθήνα

20:00

***Animated World*, της Μαρίας Λάλου (2018) 6'**

Ο ρόλος της κάμερας, η σχέση της με τον θεατή και ο θεατής ως επίμονος συν-αφηγητής στην αφηγηματική δομή. Το *Animated World* είναι ένα βίντεο-δοκίμιο που αποδομεί τον «πολιτικό ρόλο» του θεατή χρησιμοποιώντας την επιτελεστική πράξη της θέασης υπό το πρίσμα των «μηχανισμών της θέασης», με αποσπάσματα από και σε διάλογο με τις σκέψεις και τα κείμενα του Harun Farocki γύρω από το κινηματογραφικό περιβάλλον, την αποδόμηση και την προσομοίωσή του στα βιντεοπαιχνίδια. Υπάρχουν ορισμένες ιδιότητες του μέσου και της προγραμματικής εικόνας στην πραγματικότητα του παιχνιδιού που τοποθετούνται στη φιλική γλώσσα ως «φόντο». Η κινηματογραφική χειρονομία, μέσω της εστίασης της κάμερας, μεταφράζεται στην προγραμματική πραγματικότητα, στην πληροφορική, με την έννοια της «εντολής» στο πλαίσιο ενός υπολογιστικού αφηγηματικού σεναρίου. Το *Animated World* είναι το δεύτερο δοκίμιο του *Camera and the Mirror*.

Οι σκέψεις και το κείμενο έχουν γραφτεί από τη Μαρία Λάλου με βάση το βιβλίο του Vilém Flusser *Post-History*. Τα αποσπάσματα που παρουσιάζονται στο *Animated World* βασίζονται στο φιλικό δοκίμιο *Parallel I-IV* του Harun Farocki.

***Parallel I-IV*, του Harun Farocki (2012-2014) 43'**

Τι συμβαίνει όταν οι εικόνες ενός βιντεοπαιχνιδιού οι οποίες έχουν παραχθεί από υπολογιστή σφετερίζονται τον κινηματογράφο ως το κυρίαρχο μέσο δημιουργίας ενός εικονικού κόσμου; Το τετραμερές έργο του Harun Farocki *Parallel I-IV* (2012–14) εξετάζει αυτό το ερώτημα, ιχνηλατώντας την εξέλιξη των βιντεοπαιχνιδιών από δισδιάστατα σχηματικά σε φωτορεαλιστικά περιβάλλοντα. «Τα τελευταία έργα του Farocki, *Parallel I-IV*, πραγματεύονται τις εικόνες των βιντεοπαιχνιδιών, εξετάζοντας τη σχέση τους με το “πρώτο πρόσωπο” και την πραγματικότητα ως ένα “απόν αναφερόμενο” που κατασκευάζεται από αλγόριθμους. Αμφισβητώντας αυτές τις νέες εικόνες, ο Farocki διασώζει όχι μόνο τον στοχασμό γύρω από την εφεύρεση της προοπτικής στην κατασκευή του αναγεννησιακού σύμπαντος, αλλά και τη συζήτηση για τη φωτογραφία ως μέσο που απελευθερώνει τη ζωγραφική από την αναζήτηση της ομοιότητας. Ρωτά εάν οι υπολογιστές θα αναλάβουν λειτουργίες που προηγουμένως είχε ο κινηματογράφος, ο οποίος, με τη σειρά του, θα είναι ελεύθερος να στραφεί σε άλλες λειτουργίες». *Paço das Artes, for e-flux 2016*.

Πέμπτη 29 Φεβρουαρίου 2024

State of Concept, Τούσα Μπότσαρη 19, Αθήνα

20:30

***Human Agents*, της Μαρίας Λάλου (2018) 4'09"**

Ύστερα από λίγο σκέφτηκα ότι εμείς ως άνθρωποι έχουμε δευτερεύοντα ρόλο, ενώ η κάμερα έχει τον κύριο ρόλο. Το *Human Agents* είναι ένα δοκίμιο που χτίζεται πάνω στη σκέψη για τη στρατηγική της αντίστασης, με βάση την ιδέα του καμουφλάζ, με τη χρήση του καθρέφτη ως μιας συσκευής διαγραφής. Το *Human Agents* βασίζεται στο υποδειγματικό έργο του Mohsen Makhmalbaf *Salaam Cinema*. Σε μια αντι-αντικειμενοποιημένη πραγματικότητα, δηλαδή σε έναν δικτυωμένο διάλογο, πώς επιλέγουμε ποιοι είναι οι πρωταγωνιστές και ποιοι μένουν στο παρασκήνιο; Υπάρχουν ορισμένοι τρόποι με τους οποίους η διαγραφή των ιδιοτήτων του καθρέφτη μπορεί να μετατοπίσει αυτό που στον φιλικό διάλογο θεωρείται «παρασκήνιο», να το φέρουν στο προσκήνιο, που σημαίνει να αλλάξει την εστίαση του κύριου αφηγηματικού σεναρίου.

Οι σκέψεις και το κείμενο έχουν γραφτεί από τη Μαρία Λάλου με βάση το βιβλίο του Vilém Flusser *Post-History*. Τα αποσπάσματα που παρουσιάζονται στο *Human Agents* βασίζονται στην ταινία *Salaam Cinema* του Mohsen Makhmalbaf (1995).

***Salaam Cinema*, του Mohsen Makhmalbaf (1995) 75'**

Ένας γνωστός Ιρανός σκηνοθέτης, ο Mohsen Makhmalbaf, σχεδιάζει να κάνει μια ταινία για τον εορτασμό των 100 χρόνων του κινηματογράφου. Έβαλε μια αγγελία σε εφημερίδα με σκοπό να προσλάβει 100 ηθοποιούς. Έχει τυπώσει 1.000 αιτήσεις, αλλά εμφανίζονται 5.000 άτομα. Το αποτέλεσμα είναι να γίνουν επεισόδια στα οποία οι υποψήφιοι ποδοπατιούνται και τραυματίζονται. Ο Mohsen Makhmalbaf περνά από οντισιόν δεκάδες άντρες και γυναίκες που μιλάνε στην κάμερα. Τα όσα λένε –άλλοτε αστεία, άλλοτε συγκινητικά– αποκαλύπτουν το πώς είναι να ζεις στο Ιράν. Έτσι, ο σκηνοθέτης μάς δίνει τη δυνατότητα να δούμε και να καταλάβουμε αυτούς τους διανοούμενους, τους φοιτητές και τα παιδιά, και κυρίως τις γυναίκες, που κανονικά δεν θα τους ακούγαμε και δεν θα τους βλέπαμε, γιατί δεν θα τους δινόταν αυτή η ευκαιρία.

Παρασκευή 1 Μαρτίου 2024

Ταινιοθήκη της Ελλάδος, Ιερά Οδός 48, Αθήνα

Αίθουσα 2

19:00-21:00

Camera Actors, της Μαρίας Λάλου (2018) 13'19'' σε λούπα

Δημιουργώντας έναν κατάλογο από κάμερες οι οποίες καταδεικνύουν τις ιδέες πίσω από το μέσο παραγωγής τους, η Λάλου χρησιμοποιεί τη λειτουργία καθεμιάς από αυτές τις συσκευές που επιλέγει ως πρωταγωνιστές. Ένα συνδεδεμένο σύστημα σκέψεων ανάμεσα στον ρόλο κάθε κάμερας υποστηρίζει την τρέχουσα κινηματογραφική μας εμπειρία, με τους βάσει σεναρίου πρωταγωνιστικούς ρόλους να έρχονται αντιμέτωποι με την κινηματογραφική βιομηχανία και τον μηχανισμό της όπως μαρτυρείται στην κριτικό επισκόπηση της βιομηχανίας που παρουσιάζεται στο *Le Mépris* του Godard. Έτσι, το *Camera Actors* είναι ένα δοκίμιο που αποδομεί την πολυπλοκότητα της σεναριακής αντιμετώπισης δημιουργίας της αφηγηματικής εικόνας και της θεσμοποίησής της, με αφητηρία την κριτική θεώρηση που βλέπουμε στο *Le Mépris*.

Αίθουσα 1

21:00

Camera Actors, της Μαρίας Λάλου (2018) 13'19''

Le Mépris, του Jean-Luc Godard (1963) 102'

Ο Πολ Ζαβάλ, νεαρός Γάλλος συγγραφέας θεατρικών έργων που έχει γνωρίσει εμπορική επιτυχία στη Ρώμη, δέχεται μια πρόταση από τον άξεστο Αμερικανό παραγωγό Τζέρεμι Προκός να ξαναδουλέψει το σενάριο για την κινηματογραφική μεταφορά της *Οδύσσειας* την οποία θα γυρίσει ο Γερμανός σκηνοθέτης Φριτς Λανγκ. Η *Περιφρόνηση* (γαλλικός τίτλος: *Le Mépris*) είναι γαλλική δραματική ταινία του Νέου Κύματος, η οποία κυκλοφόρησε το 1963, σε σενάριο και σκηνοθεσία του Jean-Luc Godard, βασισμένη στην ομώνυμη ιταλική νουβέλα του Alberto Moravia *Il disprezzo* (1954). Η ταινία γυρίστηκε στην Ιταλία, όπου τοποθετείται και η πλοκή της, και συγκεκριμένα στα στούντιο της Τσινεσιτά στη Ρώμη και στην Κάζα Μαλαπάρτε στο Κάπρι. Σε μια κεντρική σεκάνς, οι χαρακτήρες που υποδύονται ο Μισέλ Πικολί και η Μπριζίτ Μπαρντό περιφέρονται στο διαμέρισμά τους πότε καβγαδίζοντας, πότε φιλιώνοντας. Ο Godard γύρισε τη σκηνή ως μια εκτεταμένη σειρά από πλάνα με κάμερα σε ράγες, φυσικό φωτισμό και σχεδόν σε πραγματικό χρόνο.

Φουαγιέ, Μουσείο

Μηχανισμοί της Θέασης, της Μαρίας Λάλου

Το έργο *Μηχανισμοί της Θέασης – διαγραμματικά σχέδια* παρουσιάζει την εμβριθή ερευνητική εργασία και το σκεπτικό της Λάλου μαζί με την αμφίδρομη σχέση μεταξύ θεωρίας και αισθητικών αναφορών. Ό,τι βλέπουμε στα σχέδια μεταφέρεται στην εγκατάστασή της και τα φιλμικά έργα της και αντιστρόφως. Έτσι αυτό που πρωτίτερα θεωρούσε σκίτσο έχει εξελιχθεί στην παραγωγή διαγραμματικών σχεδίων με νόημα, τα οποία πραγματεύονται τη σκιαγράφηση ιδεών, την εικονογράφηση σεναρίων, τη μουσική επένδυση και συχνά αποτελούν μέρος των ίδιων των έργων, όπως βλέπουμε στο *Camera Actors*, μέρος της τετραλογίας *Camera and the Mirror*.

Μουσείο

IMAGE INFINITE, της Μαρίας Λάλου

Τα έργα που παρουσιάζονται στον χώρο του μουσείου δίνουν μια πρώτη εικόνα του φιλμικού πειράματος το οποίο βασίζεται σε περφόρμανς βασισμένη σε σενάριο και καταγεγραμμένη ζωντανά και μια καλλιτεχνική έρευνα για ένα εγχειρίδιο οδηγιών αντίστασης ενάντια στην αλγοριθμική διακυβέρνηση. Το έργο συνδυάζει τον χώρο της generative art, την ιστορία της κινηματογραφικής παραγωγής, τον κυβερνοχώρο και τον «λευκό κύβο» των αιθουσών τέχνης. Με τις κάμερες να πρωταγωνιστούν στην εγκατάσταση και στο κινηματογραφικό πλατό, οι άνθρωποι εκτελούν τις οδηγίες ενός αλγόριθμου Τεχνητής Νοημοσύνης, με κεντρικά ερωτήματα το «Πώς μπορεί μια εικόνα να έχει ατέρμονα όρια;» και το «Πώς μπορεί να αλλάξει η αλγοριθμική διακυβέρνηση με βάση την ιδέα του Flusser ότι μόνο τα δυσλειτουργικά προγράμματα επιτρέπουν την ελευθερία;».

IMAGE INFINITE – Silver-Cine, της Μαρίας Λάλου (2021) 7'17'' – σε λούπα

Το *Silver-Cine* βασίζεται σε μια συγκεκριμένη σκηνή του *Le Mépris*, αυτήν στον κινηματογράφο Silver Cine, όπου όλοι οι χαρακτήρες δίνουν παράσταση αποδεικνύοντας την ύπαρξη του θεατή τους και πιθανόν απευθύνοντας τις ατάκες τους στον σκηνοθέτη τους. Η σκηνή στο Silver Cine είναι ένα ουσιαστικό μέρος της ταινίας, στο οποίο παρουσιάζονται οι εις τριπλούν ειρωνικές σχέσεις, συμπεριλαμβάνοντας το μπρεχτικό σπάσιμο του «τέταρτου τοίχου» εντός του κινηματογραφικού οικοδομήματος, και την παρουσία του Godard στη σκηνοθεσία του κινηματογραφικού διαλόγου με τους χαρακτήρες του στον ρόλο του αναμενόμενου έργου, τον δημοσιογράφο να αντικατοπτρίζει την περσόνα του. Μια από τις πιο σημαντικές σκηνές για να μελετήσει κανείς την αποδόμηση του κινηματογραφικού σεναρίου.

IMAGE INFINITE – Casa in Rome, της Μαρίας Λάλου (2021) 5'34'' – σε λούπα

Το *Casa In Rome* παρουσιάζει τη μελέτη που έκανε η Λάλου με θέμα το *Parallel IV* του Harun Farocki, με βάση την ιδέα της να διαμορφώσει την έννοια του χώρου στη δικτυωμένη πραγματικότητα, στον παιχνιδιοποιημένο κινηματογραφικό χρόνο, σε συνδυασμό με την επιρροή της πραγματικότητας του παιχνιδιού μεγαλώνοντας στη γενιά του PacMan. Μια σειρά από τοίχοι στην τρισδιάστατη μορφή ενός τοίχου από το PacMan χορογραφούν την ιδέα του Άπειρου. Ένας αλγόριθμος επιτρέπει ένα σύνολο οδηγιών προς τους *Human Agents* που βοηθούν τη σκηνοθέτιδα να περάσει σημειώσεις στους *Camera Actors*. Η σκηνή βασίζεται στην καταγεγραμμένη σκηνή του *Le Mépris* όπου ο Πολ και η Καμίλ περιφέρονται στο διαμέρισμά τους και έχουν μια διαφωνία πάνω στο θέμα του έρωτα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

και οπτικές των συμμετεχουσών στο *In Resistance*

Για τον φιλόδοξο ρόλο της τεχνολογίας

Η **Δάφνη Δραγώνα** είναι επιμελήτρια, αρθρογράφος και ερευνήτρια που εργάζεται στο Βερολίνο και την Αθήνα. Στο πρόσφατο έργο της, μελετά τις υποσχέσεις της αποανάπτυξης στην τέχνη και τον πολιτισμό και τον ρόλο της τεχνολογίας στην εποχή της κλιματικής κρίσης. Από το 2015 έως το 2019 ήταν μέλος της επιμελητικής ομάδας του φεστιβάλ transmediale (Βερολίνο) και από το 2020 έως το 2023 του φεστιβάλ EMAF (Όσναμπρουκ). Είναι επιμελητική σύμβουλος στη Στέγη του Ιδρύματος Ωνάση. Διδάσκει Θεωρία Επιμελητικών Πρακτικών και Σχεδιασμό Εκθέσεων στο Τμήμα Τεχνών Ήχου & Εικόνας στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Είναι διδάκτωρ του Τμήματος Επικοινωνίας και ΜΜΕ του ΕΚΠΑ.

Για τις πολιτικές ταυτότητας έναντι της σωματοποιημένης πραγματικότητας

Η **Ηλιάνα Φωκιανάκη** είναι επιμελήτρια και θεωρητικός που ζει στην Αθήνα και το Ρότερνταμ. Η επιμελητική της πρακτική εστιάζει στο πώς η επιμέλεια μπορεί να γίνει θεσμοποιημένη στις περιπτώσεις μικρής κλίμακας επισφαλών φορέων. Μέσω της ανεξάρτητης και της συνδεδεμένης με φορείς εργασίας της ως επιμελήτριας και συγγραφέως, ασχολείται με τον θεσμικό προγραμματισμό που αναπτύσσεται μέσα από την τοπική προοπτική αλλά ανταποκρίνεται στις παγκόσμιες κοινωνικοπολιτικές πραγματικότητας της σύγχρονης συγκυρίας. Η έρευνά της εξετάζει τις μορφές εξουσίας και το πώς αυτές μεταμορφώνονται υπό την επίδραση της γεωπολιτικής, της εθνικής ταυτότητας και των πολιτιστικών και ανθρωπολογικών ιστοριών. Το 2013 ίδρυσε το State of Concept, έναν μη κερδοσκοπικό οργανισμό για τη σύγχρονη τέχνη που στεγάζεται στην καρδιά της Αθήνας. Διηύθυνε το State of Concept για 10 χρόνια. Από τον Απρίλιο του 2024 θα αναλάβει τη διεύθυνση της Kunsthalle της Βέρνης.

Για τον μύθο έναντι του Δικτύου έναντι του κινηματογράφου

Η **Μαρία Κομνηνού** είναι επίτιμη καθηγήτρια Κοινωνιολογίας και Πολιτικής Επικοινωνίας στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Είναι Πρόεδρος του Δ.Σ. και Διευθύντρια Προγράμματος στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος, καθώς και μέλος της Εκτελεστικής Επιτροπής της Association des Cinémathèques Européennes. Ήταν επιμελήτρια της σειράς «Εικόνα και Επικοινωνία» των εκδόσεων Παπαζήση και Επίτιμη Ερευνήτρια-Υπότροφος στο Τμήμα Ιστορίας της Τέχνης, του Κινηματογράφου και των Οπτικών Μέσων στο Πανεπιστήμιο του Birkbeck, το 2005-2006. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα αφορούν τη Θεωρία της Επικοινωνίας, την Πολιτική Επικοινωνία, τη Θεωρία του Κινηματογράφου, το gender, τα αρχεία κινηματογράφου και τη διατήρηση της οπτικοακουστικής κληρονομιάς.

Για τον πραγματικό χρόνο έναντι του καταγεγραμμένου χρόνου

Η **Rachael Rakes** είναι επιμελήτρια, συγγραφέας κειμένων για την τέχνη, επιμελήτρια εκδόσεων, επιμελήτρια προγραμμάτων ταινιών, ενώ παράλληλα ασχολείται με τη διδασκαλία. Αυτή τη στιγμή είναι η καλλιτεχνική διευθύντρια της 12ης Seoul Mediacity Biennale. Είναι editor-at-large στις εκδόσεις Verso Books, συντάκτρια στην πλατφόρμα INFRASONICA και μέλος της Επιτροπής Αξιολόγησης Αιτήσεων στο κινηματογραφικό φεστιβάλ New York Film Festival. Με τη Laura Huertas Millán και την Onyeka Igwe οργανώνει το επιμελητικό και

ερευνητικό εγχείρημα εναλλακτικών εθνογραφιών Counter-Encounters. Από το 2019 ως το 2022 ήταν Επιμελήτρια Δημόσιας Πρακτικής στο κέντρο τεχνών BAK, basis voor actuele kunst. Μέχρι το 2019, ήταν η επικεφαλής επιμελήτρια και διευθύντρια του επιμελητικού προγράμματος στο κέντρο τεχνών De Appel. Η Rakes έχει διδάξει πρόσφατα στη Zine Eskola, το HKU (University of the Arts Utrecht), το KASK (Royal Academy of Fine Arts of HOGENT and Howest), το The New School, το Harvard University και το New Centre for Research and Practice, και εργάστηκε ως σύμβουλος στο Sandberg Institut. Η Rakes έχει επιμεληθεί τα βιβλία *This, Too, is a Map: An Anthology* (2023, [NAME Publications]), *Toward the Not-Yet* (2021, BAK/MIT Press) και *Practice Space* (2019, NAME/De Appel).

Καλλιτέχνηδα και επιμελήτρια του *In Resistance* και της έκθεσης των προβολών από τους *Μηχανισμούς της Θέασης*

Η **Μαρία Λάλου** (Αθήνα, 1977) είναι εννοιολογική καλλιτέχνηδα, πειραματική κινηματογραφίστρια και περιστασιακή συγγραφέας. Μελετά το θέμα της θέασης, ενσωματώνοντας τον κινηματογραφικό μηχανισμό και την επιτήρηση στο σύνολο των εργαλείων της, με κεντρικές αναφορές στον πολιτικό ρόλο του θεατή. Εγκαταστάσεις μεγάλης κλίμακας, περφόρμανς, ταινίες και εκδόσεις χαρακτηρίζουν το έργο της το οποίο έχει παγκόσμια προβολή. Η Λάλου έχει λάβει βραβεία και υποτροφίες παρουσιάζοντας τη δουλειά της διεθνώς σε εκθέσεις, δημοσιεύσεις και διαλέξεις. Έχει εκδώσει τρεις μονογραφίες: *[theatro]* (2015, Onomatopoe, Αϊντχόβεν), *the camera* (2019, Dolce Publications, Αθήνα) και, πρόσφατα, το *[UN]FINISHED* (2023, Jap Sam Books, Πρίνσενμπεεκ) μαζί με τον αρχιτέκτονα Skafte Aymo-Boot. Είναι επίσης μέλος του Centre for Research and Education in Art and Media (CREAM) του Πανεπιστημίου του Westminster, ως υποψήφια διδάκτωρ Φιλοσοφίας μέσω ενός PhD από Δημοσιευμένα Έργα. Το 2017-18 ήταν artist-in-residence στο International Studio and Curatorial Program (ISCP) στη Νέα Υόρκη. Πρόσφατα έργα της έχουν παρουσιαστεί στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος (Αθήνα), στο Printed Matter (Νέα Υόρκη), το Vilém Flusser Archive (Βερολίνο) και το LIMA Institute for Media Art (Άμστερνταμ), μεταξύ άλλων. Η Μαρία Λάλου εγκαινίασε και συνδιευθύνει το κέντρο τέχνης Cross Section Archive στην Αθήνα, μαζί με τον αρχιτέκτονα Skafte Aymo-Boot, έναν χώρο που εστιάζει στην Τέχνη και την Αρχιτεκτονική, όπως και τα φαινόμενα που αναδύονται στο σημείο όπου συναντιούνται οι δύο τομείς, διερευνώντας πώς τα ιστορικά γεγονότα, οι πολιτικές δομές και οι καθημερινές συνθήκες παρεμβαίνουν σε αυτούς, τους διαμορφώνουν και τους κατευθύνουν. Η Μαρία Λάλου ζει στο Άμστερνταμ και στην Αθήνα.

Είσοδος ελεύθερη στο Goethe-Institut Athen και στη State of Concept.

Λόγω του περιορισμένου αριθμού θέσεων είναι απαραίτητη η προκράτηση θέσης στις 29.2. στη State of Concept. Θα τηρηθεί σειρά προτεραιότητας. Η προκράτηση θέσεων γίνεται με την αποστολή των στοιχείων σας στην ηλεκτρονική διεύθυνση: info@stateofconcept.org

Γλώσσα: αγγλικά

Για πληροφορίες που αφορούν τον Τύπο και φωτογραφικό υλικό:

Βίκυ Τραχανή, Τηλ. 210 366 1043, vicky.trachani@goethe.de
www.goethe.de/athen

Ιστοσελίδα

https://www.goethe.de/ins/gr/el/sta/ath/ver.cfm?event_id=25373624

Οπτικό υλικό

<https://www.dropbox.com/scl/fo/ithudd4wennrsn23ghx6l/h?rlkey=nhy9tmvttb1rn6hbjn2sb50&dl=0>

Facebook Event

<https://fb.me/e/gjCqXV4rq>

Η εκδήλωση πραγματοποιείται σε συνεργασία με τη **State of Concept Athens**, την **Ταινιοθήκη της Ελλάδος** και το **Γαλλικό Ινστιτούτο Ελλάδος**.

Harun Farocki **GbR**

